

HEGEDŰS GYÖNGYI

papiruszok, nílusi sásból

Kairói álom

*A történet emléket hagy maga után, és nem
tudod megmondani mindez az álomban,
vagy a valóságban történt-e meg.*

(Arvo Pärt a *Darfich* c. művéről)

(*Gergőnek és Hasinak*)

a földút, amire letértem, már az éjszakában feküdt. összehajoltak a fák. először lejtett, aztán emelkedett. onnan, ahol az emelkedő véget ért, valaki rám kiáltott, mint ki tudja, nincs még egy szótagnyi időm magázáshoz, vigyázz, szarvasok mennek át, ne fuss, amíg ők jönnek! de én csak futottam, láttam villanó szemük, mintha valahonnan fény kaptak volna, pedig olyan sötét volt, hogy az árnyak egybeestek a testtel. olyan izmok mozogtak futás közben bennem, melyekről nem tudtam, hogy vannak testemben. az álom lomha nagyvadfutással adta tudtomra, honnan jövök. amikor a kiáltóhoz értem, rájöttem, vissza kell fordulnom. ne haragudjon, hogy most nem léptem vissza a haláltól. a férfi megviselt volt, hasonlatos egy fázó szikomorfához. kinek sötét teelés az én égövemen az álom. kairóval jöttél, és még mindig magázol, azzal visszabocsátott. a múltban elég volt, hogy rám kiáltott, hogy bennem minden

szándékot, mint fogadás a vérzést, elállítson. de most bedől a szélvédőn a téli erdő. egyetlen fa is rengeteg, a gyorsulás-paszteltól. sosem utólagos a vágás, szilánkjég a légység, emlékek nélkül ámul a múltason. semmi sem úgy török, mint a töréspróbákon. amnéziás az anyag, formába kényszerítve is idomíthatatlan. sötét van, de az égnek már színe van. mint ki egyszerre ébred összes eddigi álmából, emlékeket mástól térít magához. kivehetetlen, aki kiáltott, szikomorfa vagy ember, de ha angyal, fázásra tőle is telhet. a fák szarvas vonulására különben melyik tábla figyelmeztet?

Sokisten-sirató

Ha az ember végignézi a berlini egyiptomi
nagyszótár vonatkozó
helyein azon személyek és dolgok listáját, aki,
vagy amelyek „isteniek” lehetnek,
akkor tulajdonképpen csak az élő ember marad ki.

(Hornung: Az egy és a sok)

a legjobb barátod már sokadszor adja elő a temetési beszédet, szóró szóra ugyanazt, hogy eltelt több év, és az emlékezés nem temetési beszéd, hogy nincs valami új, az idő végtére is elevenig ülepedés, én mondom rólad mást, már nem játszom le újra- és újra ugyanazt az eszkalációt, legyen az a vég is ábrázoló helyett átváltoztató valóság, mint az apokalipszis, vagy az is lehet, ezt a temetési beszédedet még veled írta, sosem ér-

tettem a párosodást az írásban, én olyan egyedül vagyok ezzel, mint nyüzsgő turisták között is a piramissal, ott nőtem fel, hol a halotti beszéd a legélőbb nyelvemlék, liturgikus tér, a sokisten siratóban sem akadhatok el, bizony a nap bontja le a piramisokat, bizony árnyékuk maga az éjszaka, tér-idő tengelyhatalma felépíti őket újra, maga után vonszolva-húzva, bizony, a nap is rabszolga, ki szerelmest szégyenít, a Lelket káromolja, a törvény is csak valakinek az emlékezete, ki azóta felidézhetetlen, bár lehet, barátod is csak az újra hasznosulás embere, én már tudom, nem kell hasznosnak lenni, mint egy parentifikált gyerek, isten sem csak szelfizett, hogy fia legyen, magánál többel fizetett, pontifikált gyerek, mindenhatósugarából kiesett, *but that's what christianity is all about: recycling the blood of christ throughout the ages*, mondtam az idegenvezetőnek a negyedben, ahol a keresztyének kairó szemetét válogatták szét, és sziklatemplomot vájtak a hegybe, *this is sarcasm*, mondta joseph, a kopt idegenvezető, aki szerint nagy tévedés fáraónak hívni a fáraót, mondjuk ezt egy józsefnek tényleg a fáraó álmából felébredve is tudnia kell, *why would be sarcasm desacrament*, kihálhat egy nyelv úgy is, ha beszélük, hirtelen a napot is úrszemétnek néztem, amit nincs hova szétválogatni, és láttam az egyiptomi istenek sokaságát, mint bármely szám origóra emelt hatványát, bizony, *csak az élő ember marad ki, a halottak papjai, a nyelv sosem addig nyújtózik, míg az emlékezet ér, apad és dagad, mint egyiptom folyója*

Hosszan futó kőpárkány

hosszan futó kőpárkány a korok alatt phaléroni démétriosz epheszosi zenodótusz kürenéi kallimakhosz rodoszi apollóniusz eratoszthenész pentatlosz bizánci arisztophanész apollóniusz samothrakéi arisztarkhosz ciprusi oneszander alexandriai khairémón glaucus fia dionüszosz caius iulius vasinus alexandriai diophantosz ale-

xandriai theón, a pusztuló őr korallzátonyai, nem titkolni való hanem igaz állítás, beélesítve jeleket fogtak, szívverést és légzést sejtetnek, a hőérzékelő is élet lehetősé-
gére utal, egy ideje minden hírt a csillagászati rovatig hátrálva olvas, egy hónappal
a robbanás után is kutatnak a romok alatt, a csillagászat a robbanás után kutat, min-
denek itt vannak évmilliárdok óta a romok alatt, phaléroni démétriosz epheszoszi
zenodótusz kürenéi kallimakhosz rodoszi apollóniusz eratoszthenész pentatlosz bi-
zánci arisztophanész apollóniusz szamothrakéi arisztarkhosz ciprusi oneszander ale-
xandriai khairémón glaucus fia dionüszosz caius iulius vasinus alexandriai
diophantos alexandriai theón, mióta mantrázza magában ezt a bekormozott arany-
csapatot, a tenger mindig egyedül mormol, a nap alatt nincs új, de elég hogy van fö-
lötte, sejtés a szívverés, sejtés a légzés, sejtés az élet, a tehetőségénél több
*a lehetőség/hosszan futó kőpárkány/ a korok alatt**

* a felsorolt nevek az alexandriai könyvtár könyvtárosai voltak

Németh Pál, 1985